

forhold og ikke baseres på skønsmæssige vurderinger.

I de tilfælde, hvor boligudgiften skønnes at være for høj, og der kan fremskaffes en rimelig og billigere bolig, foreslås det, at det er udgifterne til denne bolig, der danner grundlag for beregning af boligtillæg.

I forsøgsmodellen er der efter ønske fra kommunal side indarbejdet en regel om udbetaling af boligtillægget med et månedligt beløb. Efter de gældende regler kan der først ydes hjælp til boligudgifter, når disse skal betales, hvilket kan være kvartalsvis eller halvårsvis.

Kontanthjælpsforsøget har vist, at der er administrative fordele forbundet med at yde hjælp til boligudgifter på månedsbasis, og at kontanthjælpsmodtagerne også har været tilfredse med selv at skulle administrere hjælpen til dette formål.

Det foreslås derfor, at boligudgiften skal beregnes for hver måned og udbetales sammen med grundydelsen.

§ 37, stk. 4

Forslaget svarer til den regel om børnetillæg, der er anvendt i forsøgskommunerne.

I forhold til de gældende regler i § 37 forhøjes hjælpen til børn fra et beløb, der svarer til faderens normalbidrag, til et beløb, der svarer til summen af en faders og moders normalbidrag, for det ældste barn $\frac{1}{2}$ heraf. Hjælpen til børn bliver således næsten fordoblet. Det forhøjede børnetillæg medfører, at enlige fædre og mødre – uanset bidrag fra henholdsvis moderen og faderen, der fratrækkes i tillægget – nu også kan få dækket deres egen andel af udgifter til forsørgelsen af barnet.

Hertil kommer, at ægtepar med forslaget for hvert enkelt barn får det samme beløb til opfyldelse af forsørgelsespligten som enlige.

Gennem den yderligere forhøjelse af børnetillægget for det første barn får familien hermed dækket de større udgifter, der kan være forbundet med det første barn i forhold til de følgende. Da forhøjelsen omfatter det ældste barn i hjemmet, kan der til ægtefæller eller samlevende med såvel fællesbørn som særbørn kun ydes ét forhøjet børnetillæg.

§ 37, stk. 5

Efter de gældende regler skal den samlede hjælp holdes inden for såvel en individuel grænse som en generel grænse. Efter reglen om den individuelle grænse kan hjælpen ikke overstige ansøgerens hidtidige eller fremtidige levestandard. Efter reglen om den generelle grænse kan hjælpen som

hovedregel højst ydes med et beløb, der svarer til dagpenge efter den højeste sats efter fradrag for skat. Det generelle maksimum kan undtagelsesvis overskrides, hvis forholdene er særlig vanskelige på grund af usædvanlig store forsørgerbyrder eller høje boligudgifter, men aldrig ud over den individuelle grænse.

Efter forsøgsreglerne er der alene fastsat individuelle grænser for den samlede hjælp. Efter disse regler kan hjælpen således ikke overstige det hidtidige levestandard. For ansøgere, der ikke hidtil har haft indtægter, er der fastsat en grænse, der tager udgangspunkt i mindstelønnen inden for normal-lønsområdet.

Det fremgår af rapporten om vurderingen af kontanthjælpsforsøget, at beregningen og vurderingen af det hidtidige levestandard – fortsat – giver mange administrative problemer. Forsøget har således bl.a. afdækket, at det hidtidige levestandard i de 14 forsøgskommuner beregnes på 5 forskellige måder. Ud fra retssikkerhedsmæssige hensyn er dette ikke tilfredsstillende.

Med forslaget søges anvendelsen af det hidtidige levestandard – de hidtidige indtægter – derfor begrænset og forenklet.

Efter forslaget kan den samlede hjælp ydes uden begrænsninger af hidtidige indtægter, forudsat at summen af grundbeløb, boligtillæg og børnetillæg ikke overstiger det beløb, der efter arbejdsløshedsforsikringsloven udbetales til dimittender («dimittendsatsen»). Overstiger grundbeløb og tillæggene dette niveau, er det en forudsætning for, at den højere hjælp kan ydes, at ansøgerens hidtidige indtægter giver grundlag herfor. I givet fald kan hjælpen dog ikke overstige en grænse, der svarer til 90 pct. af den hidtidige indtægt i den seneste kalendermåned.

Viser det sig undtagelsesvis, at indtægten i den seneste måned ikke kan anses for at være et rimeligt udtryk for ansøgerens indtjeningssevne, dvs., at der ikke er tale om et beløb, som pågældende typisk har haft til disposition til at leve for, kan den gennemsnitlige indtægt i de seneste 3 kalendermåneder i stedet anvendes som individuel grænse for den samlede hjælp.

§ 37, stk. 6

Efter den nuværende praksis kan der, som anført i pkt. 18 og 18 a i socialministeriets cirkulære af 20. december 1982 om kontanthjælp efter bistanndsloven, ydes kontanthjælp til personer, der aftjener værnepligt ved bistanndsarbejde i udviklingslandene, og i yderst begrænset omfang til personer, der afsoner en straf.